

mænd, var det tåbeligt ikke at udnytte dem og dermed i hvert fald halvdelen af verdens menneskelige ressourcer.

I Danmark er der en række områder, vi har fokus på: kvinder i beslutningsprocesser som ét område, vold i hjemmet som et andet område, og der har været et tværministerielt arbejde, som forsøger at sætte fokus på dette område. Mainstreamingtankegangen har vi fået implementeret i lovgivningen, og det skal forhåbentlig vise sig, at det også er en succes.

Lige løn for det samme arbejde henviste jeg til tidligere. Der ligger noget lovarbejde, som forhåbentlig bliver vedtaget inden sommerferien, og som forhåbentlig bliver endnu et redskab, som kan bruges til at sikre netop lige løn for lige arbejde.

Ligestillingsministeren henviste i sin redegørelse til, at hun havde fået dannet et netværk af store virksomheder, som skulle være med til at være frontløbere på området. Jeg mener, at det er et rigtig godt initiativ, men jeg vil dog opfordre til også at fokusere på de små og mellemstore virksomheder, for de små og mellemstore virksomheder er immervæk et meget, meget stort område i Danmark, og nogle gange er der en vis fjendtlighed mellem de små og mellemstore virksomheder og så de store virksomheder i den forstand, at der er en mistænksomhed i de små og mellemstore virksomheder over for de store virksomheder. Nogle gange er der lidt om, at de store virksomheder får presseomtale, når de små og mellemstore virksomheder leverer varen, så det synes jeg man skal være meget opmærksom på.

Til sidst også et bedre forhold mellem arbejde og familieliv. Hvordan løser vi den problemstilling, der jo er blevet aktualiseret på det seneste af debatten om forlængelse af barselorlov, en mere fleksibel barselorlov osv.?

Regeringen har selvfølgelig også her en pligt til at finde ud af, hvor den nøjagtig vil lande. Nu ser det ud, som om den samlede opposition er blevet enig om, hvor den gerne vil lande, måske ikke helt på finansieringssiden, men i hvert fald hvad angår selve indholdet. Der har vi selvfølgelig også en forpligtelse til netop at fokusere på, at vi ikke skal komme i en situation, hvor vi hele tiden taler om enten helt inde på arbejdsmarkedet eller helt uden for arbejdsmarkedet. Hvordan kan vi gøre tingene mere fleksibelt? Bl.a. ved at se på det, som ligestillingsministeren har haft fokus på, om der er udnyttede mulig-

heder i de overenskomster, der allerede eksisterer i dag.

Søren Søndergaard (EL):

Det var et vigtigt skridt på vejen mod en international indsats for ligestilling, da Beijingkonferencen endte med en sluterklæring, som på mange områder peger fremad. Måske var det vigtigste, at der blev sat en proces i gang, som gør det muligt at følge op på en række områder. Jeg skal nævne et par af de vigtigste:

Først og fremmest tager Beijingerklæringen sig ud som en holdningserklæring med en handlingsplan. For at undgå at processen bliver udvandet, er det derfor vigtigt, at vi finder en strategi, som om ikke andet kan føre til, at der lægges pres på regeringer verden over, f.eks. ved, at der bliver indføjet tidsrammer.

Så var der også en række emner, som der er blevet sagt meget om mange gange, der ikke fik tilstrækkelig plads på konferencen, og som blev afvist af en række regeringer. Jeg vil særligt hæfte mig ved spørgsmålet om kvinders seksuelle rettigheder.

På det punkt lægger forslaget til vedtagelse op til, at der arbejdes for fremskridt på det område inden for rammerne af den særlige samling om hiv og aids, og det er i vores øjne et godt sted at tage udgangspunkt.

Selv om der finder en international politisk proces sted om ligestilling mellem kønnene, er det jo som bekendt ikke det samme, som at virkeligheden følger med.

I flere områder verden over kan vi faktisk notere betragtelige tilbageskridt i kampen for ligestilling. Det gælder helt oplagt enkelte steder i den muslimske verden, men bestemt ikke kun her.

Jeg kan nævne en rapport fra UNDP fra sommeren 1999 om landene i den tidligere Østblok, som opregner en række områder, hvor kvinders forhold er blevet forværret i de sidste 10 år. Det gælder spørgsmålet om beskæftigelse, hvor kvinder generelt er blevet skubbet ud i lavtlønnet arbejde under usikre ansættelsesforhold, det gælder en øget arbejdsbyrde i hjemmet og også uden for, og selv i spørgsmålet om kvinders personlige sikkerhed kan der spores en tilbagegang. Den overgang, som mange håbede ville føre til stadig bedre forhold, har bestemt haft sine negative sider.

En del af ansvaret for denne situation må fordeles på de internationale finansinstitutioner, som har gennemtvunget skrappe økonomiske